צריך להתמקד בריסוק החמאס

written by דוד מ' וינברג | 19.12.2023

מה שנכון בחיי היום-יום נכון גם בזמן מלחמה: כדי להצליח חייבים להישאר ממוקדים. אם מנסים לעשות יותר מדי דברים בבת אחת זה רק מתכון לנסיגה, לאכזבה ולכישלון.

זה מה שקרה לישראל בשלושת השבועות האחרונים, מאז שהסכימה לסדרה של הפוגות במלחמה נגד חמאס, ולאחר מכן חידשה את המערכה הקרקעית תחת פיקוח אמריקני הדוק עוד יותר. היא איבדה את המיקוד שלה. היא מנסה במקביל להשיג מטרות שונות ולאזן בין אינטרסים מתחרים, ובמירוץ להשיג יותר מדי הצלחות ישראל עלולה לגלות שהיא נכשלת בכולן.

לכן, הגיע הזמן שהמנהיגים את ישראל בעת הזו ישובו וירכזו את מאמציהם במטרה היחידה והקריטית ביותר של המלחמה; במטרה העיקרית, המוסכמת והלגיטימית ביותר. אם לזקק את תמציתה: מיגור האיום של חמאס על ישראל ושיקום ההרתעה הישראלית מול כל אויבינו במזרח התיכון.

פירוש הדבר הפעלה של כוח צבאי נגד חמאס בעוצמה הכי חזקה, בכל פינת מסתור ומתחת לכל בית ספר, מסגד או מתקן של אונר"א, שם המחבלים הארורים מחפשים מקלט. אין להרפות ואין להסס. רק כוח צבאי קר, מחושב ומוחץ. עם כל הכלים העומדים לרשותה של ישראל, מהר ככל שניתן, ומבלי לחשוף חיילים לסכנות מוות או לפציעות לא הכרחיות.

לא מדובר פה ב"זעם" ישראלי, כפי שמשקיפים מסוימים בבירות מערביות רמזו בנבזות, אלא במדיניות חכמה, צודקת והגיונית. זו הדרך היחידה לנצח באופן מכריע במלחמה, ולהשיג עתיד טוב יותר עבור ישראלים ופלסטינים כאחד.

זו הדרך היחידה לסיים את מה שמכונה "מעגל האלימות" מול עזה. (כמה שאני שונא את הביטוי הזה, שמרמז על אחריות שווה בין הצדדים לעשרות שנים של עימות!) זו גם הדרך היחידה להתניע מחדש את המסע לעבר פיוס סעודי-ישראלי, וליציבות ושלום בכלל המזרח התיכון.

כל השאר משני. כל עניין ודאגה אחרים, נוגעים ללב, מעוררי חמלה או דוחקים ככל שיהיו, חייבים להישאר משניים למטרה הראשית והעליונה, שהיא מחיקת שלטון חמאס ברצועת עזה. אסור שדבר יסיח את דעתם של מנהיגי ישראל מההתמקדות במטרה הראשית; אסור שדבר יסיט אותם מהשגת הניצחון המוחלט ביותר האפשרי על חמאס.

למרבה הצער, משמעות הדבר היא שדאגות הומניטריות, הן ליותר ממאה האזרחים הישראלים החטופים שעדיין מוחזקים בידי חמאס והן למאות אלפי האזרחים הפלסטינים שהם בני ערובה של חמאס, חייבות להידחק הצידה. זה לא קל או נעים לומר זאת, אבל הדאגה לחטופים (וכן, במובנים רבים גם הפלסטינים בעזה מוחזקים בשבי החמאס) אינה יכולה לשלוט בקבלת

ההחלטות הישראלית.

המשמעות היא שישראל לא תיגרר שוב למופע אימים של משא ומתן על שחרור בני ערובה בטפטופים, מופע שרק חיזק את השליטה של חמאס בפוליטיקה הפלסטינית ופגע בקונצנזוס הישראלי הלאומי על הצורך בהמשך המלחמה בכל הכוח, עד להשגת המטרה הסופית וההכרחית.

המשמעות היא שישראל תפסיק ללכת על קליפות ביצים בין המלכודות שחמאס שתל בכל גן ילדים וכיתת בית ספר, או בכל חדר שינה או מחסן של בית חולים בעזה.

המשמעות היא שישראל תפסיק להסתבך עם עצמה בניסיון לעמוד בכל תקנה בלתי הוגנת ושערורייתית של מה שמכונה "הדין ההומניטרי הבינלאומי", ואשר הומצאה במיוחד עבור ישראל ומוחלת רק עליה, מתוך מטרה ברורה ומכוונת לסרס את הצבא הישראלי.

המשמעות היא שישראל תפסיק להיכנע ללחצים בינלאומיים לספק יותר דלק לעזה, אספקה שמתדלקת את האויב, פשוטו כמשמעו.

המשמעות היא שישראל תפסיק להיות קשובה כל כך לחרדות של מצרים (החשש מזליגת פליטים לסיני), או להתנשאות האירופאית (האיום להטיל על ישראל "אחריות"), לא תשתוק עוד מול הצביעות של רוסיה (החוברת עם איראן תוך שהיא קוראת להפסקת אש עם חמאס), ולא תישאר כנועה מול האשמות השווא המוטחות בה (כמו "הסלמה באלימות המתנחלים" או "הפצצה חסרת הבחנה").

המשמעות היא גם שישראל תפסיק להסכים לקריאות חסרות התבונה לסגת בטווח הארוך משטחים שבשליטתה (הנשענות על הפנטזיה הנוכחית שתקום רשות פלסטינית "מחודשת"), ולא תסבול הצעות אידיוטיות של ביטחון בינלאומי (כמו הגעה של כוחות מהמפרץ, מהאו"ם ואולי ממאדים, לשמור על השקט בעזה).

מנהיגים ישראלים חייבים להדוף לחצים כאלה ולהתמקד בחדות של לייזר בצו השעה: מחיקת חמאס כדי להשיג ביטחון לישראל ולהחזיר את ההרתעה האזורית של ישראל. אחרת לא יהיה שלום במזרח התיכון, ואולי גם לא עתיד לישראל.

מי שמתיימר שאכפת לו מישראל ומביע תמיכה ב"זכותה" של ישראל להגן על עצמה, אינו יכול לשחק משחק כפול ולקרוא במעורפל "לכל הצדדים לסיים את מעגל האלימות". ניטרליות היא שותפות לפשעי חמאס. הקריאה להפסקת אש מיידית וללא תנאים, מבלי שחמאס יחוסל לצמיתות, היא קריאה לתבוסה ישראלית. לא תודה.

בפרספקטיבה רחבה יותר, ישראל חייבת להדוף את הביקורת הבינלאומית שמגיעה במהירות שיא בכל פעם שצה"ל נכנס לקרב של ממש מול חמאס והג'יהאד האסלאמי, בין אם בעזה, בג'נין או בירושלים. החוצפה והצביעות של מבקרי ישראל פשוט מדהימות.

ואני שואל: למי בדיוק יש זכות לומר לישראל כיצד להגן על גבולותיה? אולי לאיחוד האירופי או למועצת הביטחון של האו"ם אותם גופים שאף אחד מהם לא נקף אצבע מול 11 שנים של טבח במלחמת האזרחים בסוריה, או מול החתרנות הפושעת של איראן בכל רחבי המזרח התיכון?

לאף אחד מהארגונים הללו אין זכות להעביר ביקורת על הפעולות ההגנתיות של ישראל בשטחים ולאורך גבולותיה, וגם לא על הפעולות הצבאיות מעבר לגבולותיה, גם אם צה"ל היה מפעיל כוח חסר הבחנה או כמעט גרעיני והוא לא הפעיל.

ישראל אינה צריכה להתנצל על שהיא מתגוננת מפני פלישה של טרוריסטים פלסטיניים, מפני מנהרות תקיפה של טרוריסטים פלסטיניים, מפני מטחי רקטות, ואפילו מפני ארגונים לא-ממשלתיים אנטי-ישראליים תומכי טרור. עוד מעט נצטרך גם לומר שישראל אינה צריכה להתנצל על שהיא פוגעת קשות בעמדות הקומנדו של איראן-חיזבאללה, או במחסני התחמושת שלהם בעומק לבנון.

ישראל גם אינה צריכה לעולם להתנצל על שהיא מזכירה שוב ושוב לעולם שיהודים אינם זרים במולדת אבותיהם. ישראל אינה כוח כובש במישורי השרון או בדיונות החול של הנגב, ולא בראשי הגבעות של יהודה ושומרון או בירושלים. יש לה הזכות המלאה להגן על מולדתה מבלי להיות נתונה לביקורת חצופה ולהטלות ספק מתנשאות.

אומות העולם צריכות להיות זהירות מאוד בבואן לומר לישראל מה לעשות, כיצד לנהל את הפוליטיקה שלה, היכן להקים את גדרות הביטחון שלה, כיצד לנהל את המערכה הצבאית שלה, היכן לשרטט את גבולותיה, או כיצד להגן עליהם.

לאחר שהכזיבו את העם היהודי לכל אורך ההיסטוריה, כולל בשואה; ולאחר שטעו כל כך בתקוות התמימות שתלו בהסכמי אוסלו, באביב הערבי או בהסכם הגרעין עם איראן ראוי שמדינות העולם תאפשרנה למנהיגי ישראל מרחב תמרון. ראוי שתכבדנה את קבלת ההחלטות הישראלית ולא תזלזלנה בה, בזמן שראשי המדינה שלנו מנווטים בזהירות בזירה הדיפלומטית ופועלים בנחישות בשדה הביטחוני.

ובמילותיו של ראש הממשלה לשעבר מנחם בגין, שהתעמת בשעתו עם קנצלר גרמניה וגער בו: "האם אנחנו מדינת חסות? האם תעדיפו ישראל חלשה?".

פורסם בערוץ 7, בתאריך 19.12.2023.